

De particularum usu.

In peculiarem particularum usum inquirens eas omittam, quas Kuttnerus (de Properti elocutione quaest. p. 50 sqq.) accurate exposuit.

Ac primum mihi annotandum est, particulam „ac“ vel „atque“, quae apud poetas elegiacos rarissime invenitur, Propertio frequentissimam esse et exceptis formulis „atque utinam, atque ubi“ fere quadragies reperiri.

Deinde saepe „nec“ aut „non“ pro „neve“ aut „ne“ cum coniunctivo vel primae vel secundae vel tertiae personae ad exprimenda optata vel iussa adhibentur velut I, 1, 36 „sua quemque moretur cura neque mutet“; cfr. I, 8, 28; 9, 25; 18, 32; III, 5, 12; 11, 14; 13, 33; 26, 1; IV, 2, 42; 7, 38; 9, 10; 14, 2; 20, 19; V, 5, 3; 6, 47; 11, 89; 11, 94;

Draegerus, qui (I, p. 313 sq.) hunc usum apud poetas comicos et apud scriptores aureae quae vocatur aetatis rarissimum esse commemorat e Propertio solum vers. I, 9, 25 attulit. (De Tib. vide Streifinger p. 36).

Porro legimus: „nec — neve“ pro „neve — neve“ I, 8, 11 sq., „nec — nec“ pro „neve — neve“ III, 5, 3 sqq.; V, 5, 49 sq.; „nec — aut — aut“ IV, 2, 41 sqq; cfr. Tib. III, 6, 45 sq. „non“ pro „ne“ I, 8, 18; 15, 32 (cfr. Draeg. I. p. 312).

Aequae atque in Tibulli elegiis etiam in Properti carminibus verba vel membra enuntiati ita iuncta sunt, ut vis negationis antecedentis membri non solum particula „aut“, sed etiam particula „ve“ in alterum transferatur membrum; cfr. IV, 17, 27; 22, 35 sq.

Deinde adhibetur „neque aut — aut — ne“ pro „neque — neque“ V, 1, 103 sqq; cfr. V, 3, 63 sq „ne, precor, ascensis tanti sit gloria Bactris raptave lina“, ubi „ve“ pro „neve“ positum est.

Nonnunquam in secundo membro particula „que“ vel „et“ adiuncto negationem praecedentis membri supplendam esse intellegimus; talem usum praebent hi loci: I, 4, 23 sq; 14, 20 sq; 16, 21 sq; II, 1, 21 sqq; III, 12, 9 sq; IV, 8, 39 sq; 11, 25 sq. (cfr. Lygd. 4, 89; Paneg. M. 77 sq.)

In versu III, 23, 12 legimus „neque — neque“ notione „et neque — neque“ adhibitum, quod exemplis a Draegero (II. p. 85) e Catullo allatis addo.

Semel particulam „modo“, qua nulla Propertio magis adamata est, „et“ sequitur (I, 1, 11), quod Draegerus omisit, cum Catullus et Tibullus, qui particula „modo“ raro utuntur, huius usus exemplum non exhibeant.

„et modo — et“ legimus III, 18, 11 sq; IV, 13, 15 sqq. „modo — interdum“ III, 7, 5 sq. „que — que“ pro „et — et“, quod Tibullus, saepe adhibet (cfr. Streif. de synt. Tib. p. 37), Propertius his quattuor locis posuit: II, 1, 25; IV, 6, 66; 1, 29; V, 4, 87.

„et — que“ pro „et — et“ III, 13, 11 sq. et III, 30, 49 sq. „non — nec“ pro „nec — nec“ I, 2, 17—19; III, 8, 11; 13, 5 sqq; IV, 8, 37—39; 22, 27 sqq. (etiam ap. Tib. cfr. Streif. p. 37); „neque — que“ V, 8, 43 sq. „ve — aut“ II, 1, 23; „sive — seu“ vel „seu — sive“ pro „sive — sive“ metri causa a Propertio variari plane elucet, cfr. II, 1, 5—11; I, 14, 9 sq.

„Sive“ a Propertio ter pro „vel si“ usurpatum esse Draegerus (II, p. 149) commemoravit; item semel (III, 22, 14) „seu“ pro „sive — sive“ legi (Draeg. II, p. 148).

„non aut — aut“ pro „neque — neque“ reperimus III, 5, 49 sq. „non aut vidisset aut diceret.“

Saepissime¹⁾ apud Propertium particula „et“ notione particulae „etiam“ adhibetur, cuius usus, qui inde a Ciceronis temporibus apud scriptores prosae orationis increbuit, idcirco mentionem facio, quod Draegerus e poetis (II. p. 30 sq.) exempla non attulit.

Particulam „quare“, quam Tibullus prorsus sprexit, Catullus autem haud raro posuit, Propertius sexies²⁾ adhibuit (cfr. M. Haupt obs. crit. opusc. vol. I. p. 85).

Denique Propertium metri causa — ut opinor — saepissime „non ullus“ pro „nullus“, „non unquam“ pro „nunquam“, „et nullus“ pro „neque ullus“ usurpasse supervacaneum est exemplis allatis demonstrare.

De praepositionum usu, de quo Hertzbergius (quaest. Prop. p. 133 sq.) copiose disseruit, veritus, ne iam exposita retractem, non multis disputabo, sed pauca, quae ille omisit leviter attingam. Legimus enim praepositionem „ad“, qua haud raro rem praesentem

¹⁾ II, 5, 4; 6, 42; 9, 18; 9, 22; III, 3, 13; 7, 15; 38; 19, 8; 21, 8; 24, 34; 30, 45; IV, 14, 46; 24, 11; V, 5, 28; 8, 41; 9, 4; 11, 101 multisque aliis locis.

²⁾ I, 5, 31; 9, 33; 19, 25; III, 8, 7; 55; 18, 9.

aut condicionem, qua quid fit, indicari rectissime monuit Hertzbergius (p. 134), non solum nonnunquam pro ablativo instrumentali (cfr. III, 8, 21; V, 11, 2), sed etiam loco enuntiati finalis (cfr. V, 6, 32; 70) positam.

Deinde semel praepositionem „contra“ notione „ad“ vel „in“ usurpatum reperiri: I, 15, 37 „contra solem potes attollere“.

Hic mentionem facio versus IV, 8, 36: „Tota sub exiguo flumine nostra mora est“, qui nonnullos offendit. Baehrensium (III, 9, 36) sine ulla librorum manuscriptorum auctoritate pro „sub“ scripsit „sed“. At quamquam et sententia antecedens („non ego vellifera tumidum mare findo carina“) particulam poscere videtur adversativam et nudum ablativum (loci) a Propertii ratione dicendi minime recedere supra vidimus (cfr. I, 11, 10 „parvola Lucrina cymba moretur aqua“), tamen praepositionem „sub“, quam praebent codices, retinendam esse cum Lachmanno¹⁾ arbitror; nam primum asyndeton adversativum in Propertii elegiis haud raro occurrit (cfr. IV, 4, 47; 11, 38; V, 2, 6), deinde non locus vacuus — ut Hertzbergius (p. 135) rectissime monuit — sed margines editi i. e. ripae spectantur. (Cfr. Ov. fast. 4, 427 „valle sub umbrosa“).

Hoc loco etiam licentio rem complurium coniunctionum usum leviter attingendum esse censeo.

Ac primum illud, quod neque apud Catullum neque apud Tibullum invenitur, mihi commemorandum esse existimo, Propertium, poetam concitatissimum atque vehementissimum, ab initio eleg. I, 17²⁾ particulam „et“, ab initio eleg. IV, 6 et IV, 23 „ergo“ posuisse, ut interruptis sententiis, quas in mente volverat, legentes in medias res — ut ita dicam — inducat.

Deinde videmus eleg. III, 1 a particula „sed“ incipere, unde carmen capite detruncatum esse minime concludi potest: nam ex ipsa elegia intellegimus poetam dicere voluisse: „Satis adhuc amores cecini, sed nunc est tempus etc.“.

Porro neminem fugit particulam „at“ non solum ad exprimendam antithesin vel interpellationem vel exhortationem, sed etiam ad sententiam continuandam adhiberi cfr. IV, 12, 53; V, 1, 95; 9, 63.

¹⁾ Prorsus refutanda est explicatio Lachmanni, qui dicit: „Propertium recte se „sub“ flumine morari dicere, cum pars navigii „sub“ aqua sit“. Locos autem Prop. III, 23, 13 „sedeat sub arundine remex“ et Stat. Theb. III, 407 „lavabat sub fonte comam“ ab eo non apte comparatos esse neminem fugiet.

²⁾ III, 23 sequor scripturam „at“, quam codices exhibent.